

Teismo praktikos rinkinys

**Byla T-384/14
(ištraukų skelbimas)**

**Italijos Respublika
prieš
Europos Komisiją**

„EŽŪOGF — Garantijų skyrius — EŽŪGF ir EŽŪFKP — Nefinansuojamos išlaidos — Galvijų ir avių sektoriai — Fiksuoto dydžio finansinė korekcija — Vienkartinė korekcija — Reglamento (EB) Nr. 1782/2003 48 ir 69 straipsniai — Specialiosios teisės — Pareiga motyvuoti“

Santrauka – 2016 m. gegužės 12 d. Bendrojo Teismo (šeštoji kolegija) sprendimas

Žemės ūkis — Bendra žemės ūkio politika — Integruota administravimo ir kontrolės sistema, susijusi su tam tikromis pagalbos schemomis — Bendrosios išmokos schema — Referencinės sumos apskaičiavimas — Atsižvelgimas į sumas, išmokėtas pagal specialiųjų išmokų schemą — Galimybė valstybėms narėms remtis kitu teisių į specialiąsias išmokas apskaičiavimo metodu — Neįtraukimas

(Tarybos reglamento Nr. 1782/2003 36 straipsnio 1 dalis, 47-50, 95 ir 96 straipsniai)

Įvedant bendrosios išmokos schemą, Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnyje nustatytos bendrosios taisyklės dėl tiesioginės paramos ūkininkams schemų pagal bendrą žemės ūkio politiką. Pažodžiui aiškinant šį straipsnį ir atsižvelgiant į šalia esančias nuostatas, ši nuostata taikoma ūkininkui, kuriam buvo skirtos to reglamento 47 straipsnyje numatytos išmokos, suteikiančios teises į išmokas, kurioms keliami specialūs reikalavimai, ir kuris referenciniu laikotarpiu neturėjo to paties reglamento 43 straipsnyje nurodytų hektarų, kalbant apie teisių į bendrą išmoką nustatymą arba atvejį, kai išmokos už hektarą suma yra didesnė nei 5 000 EUR. Toks ūkininkas, kuris neturi hektarų arba turi hektarų, kai teisė į išmoką už hektarą yra didesnė nei 5 000 EUR, turi teisę į a) išmoką, lygią jam taikomai bazinei referencinei sumai, atitinkančiai tiesiogines išmokas, kurios jam buvo paskirtos vidutiniškai per trejų metų laikotarpį, ir b) išmokas už kiekvieną 5 000 EUR ar referencinės sumos dalį, t. y. specialiąsias išmokas, kurios jam buvo skirtos vidutiniškai per trejų metų laikotarpį.

Iš to matyti, kad specialiosios išmokos taikomos ne didesnei nei 5 000 EUR referencinei sumai už hektarą, o nuo šios ribos reiškia teisę į papildomą specialiąją išmoką. Šiuo klausimu Reglamento Nr. 1782/2003 47 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad joje išvardytos sumos įtraukiamos į referencinę sumą to paties reglamento 48 straipsnyje numatytomis sąlygomis. Iš Reglamento Nr. 1782/2003 47 straipsnio 2 dalies taip pat matyti, kad nuo 2007 m. ir nukrypstant nuo to paties reglamento 33, 43 ir 44 straipsnių sumos, susidaranti dėl to reglamento 95 ir 96 straipsniuose numatytos priemokos už pieno produktus ir papildomų išmokų, įtraukiamos į bendrosios išmokos schemą 48–50 straipsniuose numatytomis sąlygomis. Taigi susijusiuose teisės aktuose įtvirtintas skirtingų išmokų sumavimo į bendrą išmoką principas.

Be to, Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnyje nenumatytas joks alternatyvus teisių į specialiąsias išmokas nustatymo metodas ar pareiga atskirti išmokas pagal skirtingas teises. Šiuo klausimu, kadangi ši nuostata yra privaloma ir joje nenumatyta jokios valstybės narės diskrecijos, valstybė narė negali remtis tuo, kad jos alternatyvus nustatymo metodas taip pat veiksmingas ir tinkamas tam, kad būtų užkirstas kelias sukčiavimui, ar netgi palankesnis ūkininkams.

(žr. 89–91, 93 punktus)